

LBRIS

We know
books

Cristian Robert Banu

Poezii

LETRAS
Promovăm autorii români

Motto-ul meu:

Poezia-i poarta spre o altă lume,
Despre care, orice ni s-ar spune,
Rămâne, peste ani și ani, aceeași bucurie,
Sursa noastră inepuizabilă de fericire.

Autorul

„Ceea ce nu te omoară, te face mai puternic”
(Friedrich Nietzsche, filosof german)

Cuprins

Cuvânt-înainte	3
Cuprins	5
I. Poezii despre viață	7
1). Un motto... în versuri	9
2). Originile	10
3). Cronologie.....	17
4). Persoane și amintiri importante	24
5). Culorile favorite	32
6). Plusuri și minusuri	36
7). Statusuri	42
8). Viața ... ca o comparație.....	66
9). Testament.....	73
II. Poezii despre șah	75
1). Piese de șah	77
2). Mari campioni mondiali de șah.....	84
3). Șahul în versuri	95
III. Mările și oceanele lumii	127
1). Întrebând marea	129
2). Planeta Albastră	130
3). Marea și oamenii ei	136
4). Nave și expediții celebre	150
5). Enigmele mărilor și oceanelor	158

6). Despre mări și oceane	166
7). Pe oglinda mărilor	173
IV. Poezii istorice	175
V. Alte poezii.....	203

1). Un motto... în versuri

Cum se fac poeziile, și care-i al lor „mers”?
Punând cărămidă peste cărămidă, sau vers după vers.
Exact așa cum se construiește o casă,
Nicio idee bună nu trebuie uitată sau rămasă.

Acesta-i modul meu de a compune,
Având, aproape continuu, despre multe lucruri a spune.
Și multe amintiri, în acest caz, a le evoca,
Acesta-i modul meu de a le exprima.

Vers după vers, într-o continuă succesiune,
Am ales, amintirile a mi le depăna.
Odată ce ideile au început să se adune,
Aceasta este ... viața mea.

Lucieni – Dâmbovița

În proximitatea fostei cetăți de scaun, de la Târgoviște,
Se află satul Lucieni, cu o veche atestare documentară.
Un loc plin de legende și povești, legate de a sa obște,
Existența sa fiind una seculară.

Cu numeroasele sale locuri de legendă,
Pe care au trecut armate, poteri și haiduci,
Aceste întâmplări au făcut, și ele, comuna mai celebră,
Iar la auzul lor, aici vei dori să ajungi.

Cu ai săi oameni harnici, și buni gospodari,
Cum nu mai sunt, poate, în multe părți,
Vei întâlni, atât în Lucieni, cât și în Ciurari,
Oameni cu fel și fel de sorți.

Lucieni – Dâmbovița, acest mic colț al lumii,
Atestat încă de când ne trăiau străbunii,
Continuă să fascineze, prin a sa frumusețe,
Prin peisajele și culorile sale, desprinse parcă dintr-o poveste.

Lucieni

Undeva, aproape de fosta cetate de scaun a Țării Românești,
Despre care avem, infinit de multe, a spune,
Se află un mic univers, cu nenumărate povești,
Comuna Lucieni, pe al său nume.

Un loc în care s-au practicat numeroase îndeletniciri,
Încă din cele mai vechi timpuri ale istoriei.
Cu oameni gospodari, de multe orânduiri,
Oameni pe care nu-i putem șterge din memorie.

Traversată de Dâmbovița, scăldată de ale sale ape,
Această minunată zonă pitorească,
Fața ei frumoasă, nu încetează să ne-o arate,
Fiind, pentru noi, toți cei de aici, acasă.

Cu mic, cu mare, oamenii au făurit, cu trudă,
Acest loc mirific, într-o continuă mișcare.
Și, prin a lor continuă muncă,
Lucienii și-au găsit un binemeritat loc sub Soare.

În vremuri teribile, de tragedie, de război,
Lucienii au avut proprii lor eroi.
Au fost chiar frații noștri, dispăruți, dincolo de Prut,
Să nu uităm sacrificiul celor care nu mai sunt!

Despre străvechile obiceiuri, și nemuritoarele datini,
S-ar putea scrie nenumărate pagini.
Iar despre fertilele noastre întinderi, care încă dau roade bogate,
S-ar putea compune versuri și balade.

Cu neajunsuri, necazuri și frământări,
Provocate, în special, de ale războiului orori,
Precum și prin cele peste patru decenii de comunism,
Oamenii au trecut, cu răbdare și eroism.

În memoria lor, fiind încă vie,
Orice întâmplare, de tristă amintire.
Fiindcă omul își amintește, mai degrabă, ceea ce l-a marcat,
Prin tot ce a trecut, și tot ce a îndurat.

Prin bune și prin rele,
Ca în orice colț de lume,
Lucienii au trecut,
Încă având multe a spune.

Cu distinși „fii ai satului”, precum și nemuritori eroi,
Satul a avut promotorii săi.
Cum s-ar descrie totul, într-un singur vers?
Lucieni – un colț bine definit din Univers!

Fiii satului

Plecat-au mulți fii din Lucieni,
A-și împlini destinul.
Puține lucruri putând a le opri,
Părinților, suspinul.

Asemenea puiului ce zboară din cuib,
Unde, până nu demult, era cel mai în siguranță,
La fel e și destinul oamenilor, pe Pământ,
Să-și facă propriul lor drum în viață.

Pe toate cărările lumii, ei s-au răsfirat,
Pentru a-și construi o reputație, un nume.
Însă, de satul lor natal, nu au uitat,
Oricât de departe ar fi în lume.

Astfel, periodic, revin la locul de origine,
Dorul de meleagurile natale, continuând a-i apăsa.
Revenind, cu același dor de casă,
Fiecare, la casa părintească, și la familia sa.

Am copilărit aproape de dealurile din Lucieni,
Și ale lor lanuri bogate.
Cu ale lor întinderi de pomi fructiferi,
Primăvara, cu flori înmiresmate.

Au fost călcate de picioarele unor oameni harnici, de atâtea
generații,
De oameni care mai de care, mai muncitori.
Cei care încă-și vizitează ale lor plantații,
Și care privesc ale depărtării zări.

Peisajul de pe dealurile noastre este mirific,
Pictate, parcă, într-o multitudine de culori.
Oare ce poate fi mai magnific,
Decât să privești totul, în depărtări?

Cu ale sale lanuri, de culoarea aurului,
Și ale lor fructe suculente,
Reprezintă ceva de domeniul tezaurului,
Iar istoria lor ar trebui cu toții să o respecte.

Omagiu eroilor

Omagiu eroilor, care nu mai sunt,
Pentru curajul și vitejia lor.
Cei ce s-au jertfit pentru acest pământ,
Pentru pământul tuturor.

Departe i-a dus soarta,
La Cotul Donului,
Sau până-n Munții Tatra,
Căzând pradă glonțului.

De la Oituz sau Mărășești, în „Marele Război”,
La masacrul din est, de la Odessa.
Nemaiputând da înapoi,
Fiindu-le înfrântă rezistența.

Să nu-i uităm pe-ai noștri frați,
Și să-i păstrăm în amintire.
Fie că au fost doar adolescenți, sau bărbați,
Eroii au dreptul la nemurire!

Din de dimineață, înainte ca Soarele să fie sus,
Omul de la țară și-a și început a sa activitate.
Acesta urmând a nu zăbovi, până la apus,
Arătându-le tuturor cât muncește și ce poate.

Oamenii de la țară muncesc, pentru a avea de toate,
Dar și pentru că așa s-au învățat.
Dorind, poate, întregii lumi s-arate,
Că numai munca te răsplătește cu-adevărat.

De la răsăritul Soarelui, și până la asfințit,
Omul de la țară muncește neconținut.
Preocupat mereu de a sa gospodărie,
Sperând că totul să-i meargă cât mai bine.

Pe vremuri, când nu se putea călători,
Din pricina neajunsurilor, sau a atașării de meleagurile natale,
Cei mai mulți oameni nici nu îndrăzneau a se gândi,
Să o apuce pe o altă cale.

Pentru ei, satul natal era locul,
În care își duceau întreaga viață, totul.
Urmând, fiecare dintre ei, să se arate,
Legat de sat, de la naștere și până la moarte.

Omul de la țară continuă să muncească,
Muncind împreună, fiecare familie, fiecare membru.
Căci numai muncind, vor reuși să agonisească,
Sperând că urmașii vor ține cont de-al său exemplu.

3). Cronologie

Grădinița

Este cam imposibil, și cu neputință,
Să uiți primii ani, cei de grădiniță.
Mirosul pachetului de acasă, și gălăgia făcută de copii,
Care socializează, fascinați de culori și jucării.

Fie că ești la „grupa mare”, sau la „grupa mică”,
Te-mprietenești cu prima ta „pitică”.
După care, arzi de nerăbdare,
S-o vezi și-n ziua următoare.

Printre prichindei și jucării,
Înveți, te joci, și iei primele tale noțiuni.
Și ți-ai dori mereu copil să fii,
Iar viitorul, cât mai mult să îl amâni.

Școala primară și gimnazială

LIBRIS | We know books

Când intrăm pe ușa școlii, pentru prima dată,
Ne întrebăm, poate, ce urmează, și ce ne-așteaptă.
Ce va urma în fiecare zi,
Cum va arăta o zi la școală, ca și copii.

De la liniuțe și bastonașe,
În primele ore de scriere și caligrafie,
La problemele de aritmetică, dificile și ... buclucașe,
Și la primele ore de fizică și chimie.

De la primele taine din abecedar,
La orele de matematică, de studiu, iar și iar.
Și de la învățarea alfabetului, toată,
La arătatul râurilor și a formelor de relief, pe hartă.

De la calificativele ce culminează cu „Foarte bine”,
La nota zece (10), dorită de toți.
De la nehotărârea de a răspunde, la lupta cu sine,
O vei lua și tu, dacă te străduiești, și arăți că poți.

De la calificativele obținute în fiecare an din școala primară,
La „scara notelor”, din școala gimnazială.
Opt ani, cu momente și amintiri deosebite,
Care mereu ne vor rămâne în minte.

De la ieșitul la tablă, cu multe emoții,
La teme până aproape de miezul nopții.
De la poznele și vorbele antologice, spuse cândva de colegi,
La momentele memorabile, din care poți cu greu să alegi.

Liceul

Vine o vreme, la finalul școlii generale,
Când trebuie să o apucăm pe altă cale.
Urmând a începe un alt ciclu, fiindu-ne poate greu,
Cei mai frumoși ani ai vieții – anii de liceu.

Îmi amintesc de prima zi, atunci când ploua,
Neavând, pe-atunci, nici cea mai vagă idee,
Că peste ani, ceea ce auzisem, urma a se confirma:
Cât de frumoasă este viața în licee!

Holurile întunecoase, în zilele înnorate,
Aveau și ele frumusețea și profunzimea lor aparte.
Iar zilele însorite, cu soarele ce strălucea,
Ne făcea, pe unii, la vacanță a visa.

Sala de sport, cu al său lipici,
Ce rămânea, la propriu, pe încălțăminte,
Te făcea, poate, să răbufnești, și să zici,
Ca data viitoare să iei aminte.

Profesorii cei mai bine pregătiți,
Și mediul deosebit de primitor,
Te făceau, cu-adevărat, deosebit să te simți,
Că ai ales acel loc, în dauna aproape a tuturor.